

Hotel California

Ellen kan de muziek in haar hoofd niet stopzetten of thuisbrengen. Ze voelt zich wel bedwelmd als het gevoel het dichtst in de buurt komt. Het is niet de geur van één of ander parfum, Chanel of Davidoff, die haar bedwelmt. Het is zelfs geen geur. Hier zijn bedwelmt haar, op deze onbekende plaats met fluisterende stemmen en zacht geluid op de achtergrond. De muziek in haar hoofd staat te luid om de stemmen en het achtergrondgeluid te herkennen. Onmogelijk om op deze manier een artikel te schrijven, denkt ze. De gedachte stemt haar droevig.

Ellen is freelance journaliste. Ze schrijft voor populaire tijdschriften over uiteenlopende onderwerpen of zoals ze zelf met enige trots zegt, ze vist in vele vijvers. Maar over vijvers en vissen, noch over sport of grote maatschappelijke kwesties krijgt ze een zinnig woord op papier. Haar terrein beperkt zich en breidt zich uit naar human interest. De psychologie van het dagelijkse bestaan van de gewone mensen, soms van hun kretologie en nonsensmanie, maar dat maakt haar niets uit. Haar studiekeuze voor psychologie, voortijdig gestopt, heeft haar een tijd ontregeld. Veel momenten uit die periode heeft ze verdrongen, zegt ze tegen haar vriendinnen, om aan te geven dat ze toch wel iets van Freud en zijn afweermechanismen onthouden heeft. De aanmaak van wekelijks horoscopen – zelf is ze twelingen – is één van haar vele specialiteiten.

Een bijdrage die de uitgevers van populaire magazines graag ontvangen. Ellen heeft een plaats in het wereldje verworven. Populaire magazines kunnen behoorlijk lucratief zijn. Toegegeven, het is niet meteen hoogstaande literatuur en de thema's doen soms denken aan de Bolero van Ravel (de voortdurende herhaling), maar ze worden wel behoorlijk verkocht en gelezen. Met enige inventiviteit kunnen de thema's na verloop van tijd opnieuw behandeld worden. Niemand herinnert zich ooit de eerste versie van een artikel over de eerste date na een scheiding of hoe zich te kleden tijdens de feestdagen. Met aanpassingen aan en opsmuk van de tekst, toevoeging van actuele inzichten en franjes her en der kan het artikel opnieuw ingediend worden.

Ellen probeert zich het voorbije uur te herinneren. Haar beide ouders zijn al een aantal jaren overleden – six feet under, zegt ze altijd als haar die hinderlijke vraag gesteld wordt. Ze denkt daarbij steevast aan haar artikel over uitvaarten en crematies – een vriend heeft ze al een tijd niet meer. Ze is geen flirt en ook geen type voor een lange relatie; ze ziet zich veeleer als een eenzame maar onafhankelijke jonge vrouw. Namen van andere familieleden schieten haar niet meteen te binnen. Ze herkent een zin uit de muziek in haar hoofd – popmuziek, geen jazz of klassiek – die haar een reconstructie van de tijd belet. *“This could be Heaven or this could be Hell”*

Hoe (en waar) ben ik hier terecht gekomen?

“Van waar kom ik, wie ben ik, waar ga ik naar toe?” Paul Gauguin! Ten minste één naam die ze zich herinnert. Hij schilderde toch een doek met die titel, dacht ze. Zonder enige voorbereiding, uit de losse pols schilderde hij in Tahiti. “Hij kon het schilderij in zijn hoofd ook niet stopzetten.” Ze had een punt van herkenning. Zijn zelfmoordpoging met arsenicum was ronduit komisch. Te veel eten, te veel drinken, te veel roken is slecht voor je gezondheid; te veel arsenicum trouwens ook. De heer Gauguin is op alle terreinen een ervaringsdeskundige. “Te veel vrouwen kunnen je gezondheid ook schaden”, denkt Ellen. Ze had gelezen dat Paultje ook op dat terrein ervaren was. Te veel arsenicum dus, het maakte zijn maag ontsteld, deed hem kotsen. Na enkele dagen strompelde hij meer dood dan levend bij de autochtone bevolking aan. Al die vrouwen rond hem.

Er staan mensen vrij dicht rond haar. Het is koud voor de tijd van het jaar. Met korte, onregelmatige rukjes komt de koude lucht dan van links, dan van voor. De geluiden rond haar bedwelmen haar ook. Er wordt ergens overdreven luidruchtig gelachen. Het is alsof de lucht plakkerig is, zo traag dringen de klanken tot haar door. “Voor deelname aan een quiz kom je zeker niet in aanmerking, zeker niet”, hoort ze een stem in haar achterhoofd, “dit is een klassieker”. Ook de stem kan ze niet stopzetten of thuisbrengen. Dat lijkt op ironie, een scherp verwijt ook; weet zij veel welke muziek in haar hoofd speelt, ook al voorspelt ze elke volgende noot, elk instrument dat invalt.

Ze speelt luchtgitaar. Van luchtgitaar gaat ze plots over naar luchtdrums. “Hemelse muziek”, denkt ze en haar hoofd begeleidt de roffel. Ze heeft geen idee waar ze staat – is ze stoned – hoe laat is het – laat maar – hier valt de zanger in. (Hoe heet die gozer

ook al weer?) Ik ben vast aan het dromen, stelt ze zich voor en in haar hoofd klinkt: *“Welcome to the Hotel California.”*

Waarom kan ik me niet bewegen, vraagt ze zich af en bedenkt dat dit wel meer gebeurt in haar dromen; waarschijnlijk te veel en te vet gegeten, misschien heb ik wel wat veel gedronken. Ben ik in een hotel of ben ik in Californië? De vraag zelf doet haar heel even glimlachen? Een hotel met de naam Hotel California is helemaal te gek; de glimlach blijft nog even op haar lippen. Is het verbeelding of wordt ze op dit moment bekeken? Is dat niet het kale hoofd van de receptionist die haar gisteren vriendelijk te woord stond? Haar intuïtie had haar meteen gewaarschuwd voor die gladde jongen met zijn vriendelijke lach en koude ogen. Morgen wil ik het management spreken, denkt ze. Een hotelreceptionist die 's nachts op mijn kamer komt, dit wordt een heuse klacht! Ik heb echt wel stappen gehoord, bewust stil, maar dat is precies de bedoeling van die gladjanus.

Ze heeft ontzettend veel moeite om haar gedachten te ordenen en tracht woorden in een logische volgorde te plaatsen: heaven or hell, zelfmoordpoging, gladjanus, hotel. Ze voelt zich opnieuw woedend worden. Woedend? Opnieuw?

Ze vraagt zich af wat er kort voor de middag gebeurde. Een hotel waar medicatie wordt gedeeld, merkwaardig toch. Ze had het opgemerkt; één van de andere gasten had zonder schroom of gêne geneesmiddelen geslikt, die haar door iemand van het hotelpersoneel werden aangereikt. Dit wordt een tweede klacht naar het management, ik zal dreigen met de pers, ik ken perslui. Ze verliest zich in de opwindings – typisch voor tweelingen, schiet het haar te binnen – en ze beleeft de oorzaak van de woede opnieuw. Ze wordt gedwongen om medica-